

Chương 4

Tôi sững sốt, chậm rãi quay đầu lại. Sắc mặt và giọng nói của Trang Tự đều lạnh như băng. Bàn ăn nhất thời an tĩnh, bầu không khí vui vẻ lúc trước nháy mắt đã vụt tan biến không còn sót lại chút nào.

“Không hẳn...” Một lát sau, tôi phun ra hai chữ, muốn giải thích là thực ra không phải tôi xoi mói, mà chỉ là lúc thực tập nghe mọi người trong công ty thỉnh thoảng oán giận mà kêu ca như thế. Nhưng mấy lời này, càng nói ra có vẻ càng giống nói sạo...

Tôi nhắm mắt.

“Vì sao không tự đi tìm việc, cứ bám lấy bố mẹ như thế không cảm thấy mất mặt sao?”

“...” Tôi nghẹn nửa ngày, nói: “Không thấy.”

Anh ấy không nói thêm gì nữa, ánh mắt nhìn tôi dường như toát ra vẻ thất vọng.

Tôi uể oải tách đôi đũa. Trước đây nghĩ làm bạn bè bình thường cũng tốt, nhưng quả nhiên là mơ tưởng hảo huyền của tôi rồi. Trang Tự rõ ràng là từ đầu tới chân đều không nhìn tôi vừa mắt. Chúng tôi cho dù có làm bạn bè cũng vẫn luôn cách xa vạn dặm.

“Trang Tự.” Tư Tịnh cắt ngang anh ấy. “Cậu nói như vậy rất vô lý, có nhiều người cũng như vậy, đâu phải chỉ một mình Hi Quang.”

“Vậy sao?? Minh chỉ biết một mình cô ấy.” Trang Tự dừng lại một chút, giọng nói nghiêm túc. “Hơn nữa, tôi đúng là nghĩ như vậy.”

“Đậu phụ thịt!” Người bán hàng lớn tiếng hét, sai người mang món thịt của tôi lên, phần của mọi người cũng được lần lượt mang tới. Tư Tịnh chuyển trọng tâm câu chuyện, bắt đầu nói chuyện khác.

Tôi ăn xong liền tìm cơ bỏ đi. Bữa cơm này, cuối cùng cũng khiến tôi hiểu được thế nào là ăn thịt mà không biết vị thịt.

Mấy ngày sau đó, tôi chỉ di chuyển trên đường thẳng nối liền ba điểm: thư viện – ký túc – căng tin, chăm chỉ viết luận văn. Lúc ấy tôi mới phát hiện luận văn tốt nghiệp khó khăn hơn rất nhiều so với tưởng tượng, hoàn toàn không như

mấy cái bài luận vụn vặt trong quá trình học. Thời gian một tháng ngắn ngủi vốn dĩ không thể đủ, đặc biệt là với người mà bình thường không chịu tích lũy kiến thức như tôi, môn chuyên ngành thì học hành chẳng ra sao.

Có điều hiện tại ảo não cũng không kịp rồi, đành phải ngày nào cũng vắt chân chạy ra thư viện thôi!

Chớp mắt một cái mà đã tới cuối tháng.

Tối nay, trong phòng chỉ còn tôi và Tiểu Phượng, tôi dựa vào thành giường nghiên cứu tư liệu, Tiểu Phượng khẽ ngâm nga lời bài hát nào đó, ngồi viết sơ yếu lý lịch.

Một lát sau, tôi buồn chán buông tập tài liệu đang làm tôi quay cuồng kia xuống, quay sang nói chuyện với Tiểu Phượng: “Không phải cậu thi nghiên cứu sinh rồi ư? Sao còn muốn tới hội thảo tuyển dụng làm gì?”

“Đi xem có tóm được cơ hội béo bở nào không.” Tiểu Phượng vừa quay sang tôi nói, vừa nhanh nhẹn gõ bàn phím.”Hơn nữa cũng có thể trải nghiệm một chút cảm giác tuyển dụng thế nào, dù gì ba năm sau mình vẫn phải đi tìm việc cơ mà.”

Không ngờ rằng Tiểu Phượng bình thường thoát nhìn có chút ngốc nghếch, quên trước quên sau, mà trong lòng thực ra đã có dự định ổn cả. Cũng đúng thôi, ở cái trường đại học nổi tiếng cả nước này, đại đa số mọi người đều ôm ấp hoài bão của mình, chỉ có tôi là thuộc số ít lười biếng kia mà thôi.

Tôi nằm úp người một hồi, mở miệng nói: “Minh cũng đi.”

“Đi đâu? Hội thảo tuyển dụng?” Tiểu Phượng giật mình quay đầu.”Dưa Hấu, cậu bị kích động rồi à?”

Tôi mặc kệ cô ấy, trở mình một cái, nhìn trần nhà, trong đầu bỗng hiện ra dáng vẻ không đồng tình của Trang Tự ngày đó. Đúng, là tôi bị anh ấy kích động!

Nhưng mà, rất nhanh sau đó tôi đã phải hối hận.

Bởi vì tôi phát hiện viết sơ yếu lý lịch và thư xin việc so với luận văn không hề dễ hơn, đặc biệt là khi bạn không đủ yêu cầu!

Ngay hôm trước hội thảo tuyển dụng diễn ra, tôi cắn bút nửa ngày, cuối cùng cũng nhét được một trăm chữ vào năm trang giấy. Sau đó, tám giờ tôi tới chạy đi in, dán hồ sơ. Quán photo bên cạnh trường tôi muốn chết, lần nào tới đây

cũng rất đông, đợi tới lúc tôi chuẩn bị xong xuôi thì đã bảy giờ tối, may là gặp một di dưới ký túc tôi liền chạy theo đi cùng.

Sáng sớm hôm sau, tôi vừa rời giường thì lại càng hối hận. Bởi vì hội thảo tuyển dụng ở cách trường tôi khá xa, tám giờ bắt đầu cho nên phải dậy từ sáu giờ.

Sáu giờ a!

Từ sau khi nói lời chia tay với trường cấp ba, đây là lần đầu tiên tôi rời khỏi giường lúc sáu giờ.

Tới trạm xe buýt, liền nhìn thấy mấy người đang đứng cùng Trang Tụ thì ngay lập tức, level hối hận của tôi cao bằng đỉnh núi!

Sao không ai nói cho tôi biết Trang Tụ cũng sẽ đi chứ! Không phải anh ấy đã tìm được công việc rồi ư?

Còn nữa, anh ấy thấy tôi đi liệu có cho rằng tôi là vì mấy lời anh ấy nói nên mới đi không? Ờ thì tuy rằng là thật, nhưng mà, nhưng mà...

Tôi phiền muộn leo lên trên xe buýt.

Cũng may là nỗi phiền muộn của tôi rất nhanh chóng bị cơn buồn ngủ choán lấy. Tôi giơ tay bám lên dây treo, nhin không được bắt đầu ngáp.

!!!

Tôi mơ hồ cảm thấy dường như Trang Tụ vừa liếc quan nhìn mình.

Tôi biết thật là mất hình tượng, thế nhưng tôi mặc kệ, dù sao thì tôi có là thực nữ anh ấy cũng không thích tôi.

Hơn một giờ sau, tôi có mặt ở hội tuyển dụng.

Lần đầu tiên tham gia, vừa vào tới đại sảnh tôi liền bị dọa sợ chết khiếp. Người, người, người, toàn bộ đều là người. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một nơi có mật độ người còn nhiều hơn cả trên xe buýt Nam Kinh.

Cùng lúc ấy, tôi cũng cảm thấy mấy lời của Trang Tụ đúng là rất có lý, dựa vào quan hệ của bố mẹ để tìm việc, tôi thực sự là quá vô si rồi!

Bởi vì, hiện tại tìm việc vô cùng khổ cực.

Hơn một giờ sau, tôi có mặt ở hội tuyển dụng.

Lần đầu tiên tham gia, vừa vào tới đại sảnh tôi liền bị dọa sợ chết khiếp. Người, người, người, toàn bộ đều là người. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một nơi có mật độ người còn nhiều hơn cả trên xe buýt Nam Kinh.

Cùng lúc ấy, tôi cũng cảm thấy mấy lời của Trang Tự đúng là rất có lý, dựa vào quan hệ của bố mẹ để tìm việc, tôi thực sự là quá vô si rồi!

Bởi vì, hiện tại tìm việc vô cùng khổ cực.

Người người chen chúc nhau, vì mục đích không giống nhau cho nên thời gian dừng lại cũng dài ngắn khác nhau, cho nên mấy người chúng tôi chẳng mấy chốc đã đi lạc nhau. Đi vài bước, tôi liền phát hiện ra tôi thực sự không chịu được nữa rồi, khó thở, mệt mỏi. Còn chưa kể giữa hội trường rộng thênh thang có tới mấy vạn sinh viên sắp tốt nghiệp, hết người này tới người kia, mỗi một sạp một gian đều bị vây quanh chật kín mấy vòng, đừng nói là nộp hồ sơ vào, mà ngay cả nhìn xem tên công ty là gì cũng khó khăn.

Ra khỏi biển người đông nghịt ấy, tôi mệt muốn chết, nhanh chóng tìm bừa lấy một chỗ ngồi xuống điều chỉnh hô hấp.

Xưa nay, tôi chưa bao giờ tới hội thảo tuyển dụng, không ngờ là lại kinh khủng như thế. Tôi cầm tập hồ sơ lên phe phẩy, không khí mát mẻ, cảm giác như vừa mới sống sót trở lại.

Chừng hơn nửa tiếng sau, tôi mới thấy đám Tư Tịnh đi ra. Khoảng thời gian ấy tôi đã có thể dựa vào gốc cây mà đánh một giấc rồi.

“Dưa Hấu, sao cậu xong nhanh thế?”

Tôi giơ tập hồ sơ trong tay lên: “Mình mới nộp một bộ.”

Tiểu Phượng lườm tôi: “Vậy cậu tới đây làm cái gì?”

Tôi đang định trả lời thì tập hồ sơ trong tay bị ai đó giật lấy. Tôi giật mình, ngẩng đầu lên liền bắt gặp Trang Tự.

Anh ấy lướt qua tôi: “Chỗ hồ sơ này giờ tính sao? Vứt hết đi à?”

“A...” Tôi còn chưa nghĩ tới. Chắc là cứ để một chỗ, tốt nghiệp rồi sẽ vứt đi? nghĩ lại thực ra cũng có chút tiếc nuối, tuy rằng hơn mười đồng tiền không là cái gì, nhưng cũng có thể sang quán ăn bên cạnh trường ăn phở bò, vứt đi đúng là rất lãng phí.

Nghĩ vậy tôi lại có chút hối hận, lúc này lẽ ra cứ ném bừa vào trong mấy cái quây đó.

“Nhưng dù sao bây giờ cũng không kịp nữa rồi, người ta đã nhận đầy hồ sơ rồi.”

Trang Tự nhú mày, quay đầu nhìn vào trong hội trường, đúng là đã sắp kết thúc rồi: “Mình có quen một chị khóa trên năm nay phụ trách thông báo tuyển dụng của Thịnh Viên, mình giúp cậu mang hồ sơ vào.”

Không đợi tôi từ chối, anh ấy đã quay lại hội trường. Tôi theo phản xạ nhìn về phía Dung Dung, cô ấy đang nói chuyện cùng Tư Tịnh, dường như không nghe chúng tôi nói gì.

Lại hơn nửa tiếng sau Trang Tự mới đi ra, hai tay anh ấy trống trơn, tập hồ sơ lúc này của tôi không thấy đâu nữa.

“Thấy còn mấy công ty chưa thu dọn, thuận tiện nộp vào.”

“Công ty nào? Bọn họ còn nhận ư?”

“Mấy công ty Thượng Hải.” Trang Tự không muốn nhiều lời, tôi cũng không hỏi tiếp. Cũng chỉ là để hồ sơ lên bàn, làm gì mà lâu như thế?

Dung Dung lúc này mới cười nói: “Sao lúc này không thấy cậu bảo quen biết bọn họ?”

Vẻ mặt Trang Tự vẫn không thay đổi: “Chẳng lẽ cậu cần đi cửa sau?”

Dung Dung ghen hợm, hừ một tiếng rồi không nói nữa.

Tôi gãi đầu, không biết nói gì vào lúc này. Tiểu Phượng kéo tôi đi lên trước cùng cô ấy, cô ấy khẽ hỏi tôi: “Dưa Hấu, người nói Trang Tự có phải cố ý chọc giận Dung Dung không?”

Tôi không lên tiếng.

Tiểu Phượng tiếp tục kéo tôi, “Đúng không?”

“Làm sao mình biết được!” Tôi tức giận nói, bước nhanh lên trước.

Thực ra tôi không ôm quá nhiều hy vọng với mấy bộ hồ sơ ấy lắm. Báo chí ngày nào cũng nói năm nay có bao nhiêu sinh viên tốt nghiệp, tình hình xin việc

có bao nhiêu lạc quan. Điều kiện của tôi lại không tốt lắm, hồ sơ của tôi có lẽ sẽ như đá chìm đáy biển mà thôi.

Thế nhưng không lâu sau, tôi lại đột ngột nhận được điện thoại của Thịnh Viễn thông báo hai ngày sau tới phỏng vấn.

Bởi vì nghe điện ở ký túc cho nên mọi người đều có thể nghe được. Tôi vừa gác máy, Tiểu Phượng lập tức gào lên: “Dưa Hấu, cậu phát tài rồi, Thịnh Viễn siêu cấp nổi danh, siêu cấp nhiều tiền...”

Dường như cô ấy còn hưng phấn hơn cả tôi, sung sướng hét một hồi rồi quay sang hỏi Dung Dung: “Dung Dung, cậu nhận được điện thoại chưa?”

Dung Dung sắc mặt trắng bệch, chăm chú vào quyển sách không nói câu nào.

Mọi người thấy Tiểu Phượng vẻ mặt ngơ ngác thì không ai nói mà chỉ thờ dãi. Con người này có lúc đại ngu giả trí, có lúc lại đại trí giả ngu, chỉ số thông minh biến hóa lên xuống thất lường.

Hưng phấn ban đầu qua đi, tôi bắt đầu nghi hoặc. Kỳ thực với hồ sơ của tôi, tiếng Anh cấp bốn, tin học cấp hai, chưa từng nhận được học bổng, cho dù có tám bằng đại học A cũng không tốt lắm. Dung Dung thì khác, bằng khen giấy chứng nhận dày vô cùng.

Vì sao tôi nhận được thông báo gọi phỏng vấn còn Dung Dung lại không có? Lẽ nào thật sự là vị đàn chị kia nể mặt Trang Tự ư?

Chẳng trách Dung Dung tức giận như thế.

Tôi trước đây làm việc gì cũng luôn thờ ơ, nhưng lần phỏng vấn này lại cảm thấy nơm nớp lo sợ mà chuẩn bị rất kỹ càng. Không những chuẩn bị bài giới thiệu bằng tiếng Anh, mà còn cùng với Tiểu Phượng tập qua, có lẽ là vì... cơ hội lần này là do Trang Tự tìm giúp tôi.

Có đôi khi tôi lại nghĩ miên man, Trang Tự nói tôi dựa vào quan hệ của bố mẹ mà tìm việc là rất mất mặt, thế nhưng công việc này thì sao, chẳng lẽ không tính là nhờ vào quan hệ của anh ấy mà tìm được ư?

Nghĩ như vậy, bỗng nhiên lại cảm thấy trong lòng trào dâng thứ cảm xúc gì đó vừa chua xót, lại ngọt ngào.